

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Πόσα έχουμε μνημονεύσει από το χτες της παροικιακής μας ζωής, πόσα έχουμε αναφέρει, πόσους συμπατριώτες, από την κοινωνία μας, από την περίοδο που ζόσαμε.

Δεν είναι μόνο η δική μας γενιά η παροικία μας. Εμείς αναφερθήκαμε στην εποχή μας, στα γεγονότα και στους ανθρώπους που έπαιξαν κάποιο ρόλο στην κοινωνική μας ζωή και σ' αυτούς που γνωρίσαμε. Και πόσοι που για μας ήταν άγνωστοι, αλλά γνωστοί κι αγαπητοί σε άλλους. Ετοι καθώς κι εμείς γίναμε από τους παλιούς και τραβάμε προς τη Δύση είναι ωραίο να θυμηθούμε και να μνημονεύσουμε κάποιους που ξεχωρίσαμε στην κοινωνία μας.

Την περασμένη εβδομάδα έφυγε ο Αργύρης Καραβέλας. Ένας κοινωνικός και σεβαστός κι αγαπητός κι αξιοπρεπής κύριος. Εφυγε μπροστά στη γυναίκα του, μια εκλεκτή και δραστήρια κυρία. Η Παναγιώτα, γνωστή Πατρίσια Καραβέλα είχε πάντα φρέσκα λουλούδια στο μνήμα της. Είναι εκεί κοντά στη Φώφη Τζέιμς Δημήτρη, τη χρυσή φωνή και τον Ντένι Ρόζο, γνωστό διερμπνέα που έξυπρέπησε πολλούς συμπατριώτες, δίπλα στο Νίκο Γαλανό, μια άλλη φιλική και γνωστή προσωπικότητα της παροικίας.

Είναι και άλλοι του παρελθόντος και του παρόντος που έδρασαν στο κοντινό χθες. Ο Σταύρος Βλάχος, που είχε μια έντονη και έντιμη δράση, ήταν ο Ντόροθι Μπάκλαντ που ήταν παντού παρούσα στη χτες, ήταν πολλοί που δεν ακούγονται πια.

Αυτή είναι η συνέπεια, η στυγνή παγματικότητα. Άλλοι κουράστηκαν, άλλοι βάρυναν, άλλοι στέγνωσαν. Αξία έχει ότι έδρασαν, έδωσαν, δημιούργησαν. Υπάρχει μια αρετή και μια κοινωνική αξία. Το κοινωνικό καθήκον! Οσοι το κατανόσαν και το υππρέποσαν, είναι άξιοι σεβασμού. Και για να μην μου πεις, φίλε Γιώργο, ότι αεροβατώ και δεν πατάω στη γη και με τα δυο μου πόδια, θα σου το πω, το ξέρω. Σε πολλές από τις κοινωνικές δραστηριότητες συνυπάρχουν, για να μην πω κατευθύνουν και εγωισμοί και συμφέροντα. Ας μην το σκεφτώμαστε.

Ω, ΜΗ ΜΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΖΕΙΣ

Έλα ανάμνηση γλυκιά με τα λευκά φτερά σου.
Με τ' άνλα φορέματα, τη θεϊκή θωριά σου.
Και φέρε μου παλιά, αυτά που εσύ γνωρίζεις

Μα ό,τι δεν είναι όμορφο, ω, μη μου το θυμίζεις.
Πλέξε μου κούνια λυκνιστή με τους λεπτούς
ιστους σου

Και άσε να ξεχαστώ στους κήπους
τους δικούς σου.

Πόσες χαρές ανάμνηση πολλές φορές χαρίζεις
Μα ό,τι δεν είναι όμορφο, ω, μη μου το θυμίζεις.
Ζωντάνεψε παλιούς καιρούς, τα παιδικά τα χρόνια
Σαν πεταλούδες ένοιαστα, φευγάτα χελιδόνια,
Λουλούδι είν' το παρελθόν και συ το ξαναθίζεις
Μα ό,τι δεν είναι όμορφο, ω, μη μου το θυμίζεις.
Τους πρώτους φέρε μου παλμούς,
σκιρτίματα κι αγάπες

Και όνειρα κι αισθήματα... μέρες χαρές γεμάτες.
Πώς ομορφαίνεις τη ζωή και πως τη λουλουδίζεις.
Μα ό,τι δεν είναι όμορφο, ω, μη μου το θυμίζεις.

Το αύριο ειν' άγνωστο, ίσως κακό μας έρθει.
Μέ κύκλωσε, με ζάλισε της ομορφιάς η μέθη!
Τ' ωραίο φέρε μου στο νου, τ' άσχημο μην τ'
αγγίζεις.

Ό,τι δεν είναι όμορφο, ω, μη μου το θυμίζεις.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη με τα ποιήματά σου που πάντα με εκφράζουν και στολίζουν αυτή σελίδα πιο καλά από τις φωτογραφίες,

για να μην πω και τα κείμενά μας.

Μνημόσυνο έκανες σήμερα γι' αυτούς που έφυγαν και καλά έκανες που τίμησες και αυτούς που είναι ακόμη μαζί μας. Ομορφο ζευγάρι ο Αργύρης και η Πατρίσια Καραβέλα, τούς έβλεπα πάντα μαζί σε παροικιακές εκδηλώσεις ειδικά τις πνευματικές εύχομαι να είναι και τώρα μαζί εκεί που πάνε οι ψυχές. Θυμάσαι που πάγαμε μαζί στο διαμέρισμα τής Φώφης Τζέιμς Δημήτρη για να μού δώσει συνέντευξη με τις πλούσιες αναμνήσεις της,

που ίσως να ήταν και η τελευταία; Γελάσαμε πολύ εκείνο το απόγευμα με τις πικάντικες αναμνήσεις της που δεν ήταν για... δημοσίευση!

Τον Ντένι Ρόζο δεν γνώρισα, αλλά γνώριζα πολύ καλά τον συμπατριώτη μου Νίκο Γαλανό. Ο Σταύρος Βλάχος, που έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην ιστορία της Ελληνικής Λέσχης και στο Εμπορικό Επιμελητήριο για πολλά χρόνια, τώρα απολαμβάνει την Τρίτη πλικία κοντά στα παιδιά και εγγόνια του.

Η Ντόροθι Μπάκλαντ, που πρωταγωνιστούσε πολλά χρόνια στα δρώμενα τής Κοινότητας

και έδινε πάντα το παρών στην παροικία τώρα ζει κοντά στη θάλασσα που λατρεύει και στους πιστούς φίλους της που την επισκέπτονται.

Νομίζω, φίλε μου, πως κακώς τιμούμε τους πρωτομάστορες τής παροικίας μόνο όταν φύγουν από κοντά μας, επειδή ποτέ όταν είναι ακόμη κοντά μας για να χαρούν μαζί μας την τιμπτική τους.

Συμφωνώ με την άποψή σου πως σε πολλές από τις κοινωνικές δραστηριότητες συνυπάρχουν, για να μην πω κατευθύνουν και εγωισμοί και συμφέροντα. Ομως, γεγονός είναι πως παρόλα αυτά οι άνθρωποι

αυτοί με τα οράματά τους και τις προσπάθειές τους να τα κάνουν πραγματικότητα, έχουμε σήμερα μια παροικία πλούσια και με μεγάλα κοινωφελή έργα για τα οποία πρέπει να είμαστε υπερήφανοι.

Το πρόβλημα είναι αν οι κληρονόμοι μας θα μπορέσουν να συνεχίσουν τη διαχρονική παράδοση τού απανταχού ελληνισμού να μεγαλουργεί σε όποια γωνιά τής γης και αν βρεθεί. Εστω με εγωισμούς και δικασμούς από αντικρουόμενα συμφέροντα...